

האמת, חלק א', חידות ותשובות

13 ביוני, 1992.

היה זה השבוע האחרון ללימודים בהוגוורטס, ופרופסור קווירל עדיין חי, בקושי. המורה להתגוננות יהיה במיטת מרפא, כמו שהיה כמעט כל השבוע האחרון.

המסורת של הוגוורטס הכתיבה שהמבחנים יינתנו בשבוע הראשון של יוני, שהציונים יוחזרו בשבוע השני, ושבשבוע השלישי תהיה סעודת פרידה ביום ראשון ורכבת הוגוורטס אקספרס תיקח את התלמידים ללונדון ביום שני.

הארי תהה, לפני זמן רב, כששמע לראשונה על לוח הזמנים הזה, מה בדיוק התלמידים עושים במהלך שאר השבוע השני של יוני, משום ש-'להמתין לציונים' לא נשמע כמו הרבה; והתשובה הפתיעה אותו כשגילה.

אבל כעת השבוע השני של יוני נגמר גם הוא, והיום היה יום שבת; לא נותר דבר מהשנה למעט סעודת הפרידה ב-14 והנסיעה בהוגוורטס אקספרס ב-15.

ודבר לא נענה.

דבר לא נפתר.

הרוצח של הרמיוני לא נמצא.

איכשהו הארי חשב לעצמו שבטח כל האמת תתגלה עד סוף שנת הלימודים; כאילו זה סוף של סיפור מתח ותשובת התעלומה הובטחה לו. האמת בוודאי צריכה להתגלות לפני שהמורה להתגוננות... ימות, אסור שפרופסור קווירל ימות בלי לדעת את התשובה, בלי שהכל ייפתר בצורה נקייה. לא ציונים ובהחלט לא מוות, רק האמת מסיימת סיפור...

אבל אלא אם אתה קונה את התיאוריה האחרונה של דראקו מאלפוי, שפרופסור ספראוט נתנה ובדקה פחות שיעורי בית סביב הזמן שבו הרמיוני הופללה בניסיון לרצח, מה שמזכיר שהקדישה את זמנה לארגן זאת, האמת נותרה נעלמת.

ותחת זאת, כאילו לעולם יש סדרי עדיפויות שתואמים יותר לצורת המחשבה של אנשים אחרים, השנה עומדת להסתיים במשחק קווידיץ' הרה גורל.

באוויר מעל האצטדיון, דמויות מרוחקות על מטאטאים טסו והסתובבו ועשו פירואטים זה מסביב לזה. הארבעון הקטום בצבע האדום-סגלגל שהיה הקואפל נתפס, נמסר, נחסם, ולעיתים הושלך דרך חישוקים מרחפים, ולווה בצעקות מרעידות-יציעים של ניצחון או אכזבה. גלימות כחולות וירוקות וצהובות ואדומות שוליים צעקו בהתלהבות שאנשים הרגישו בקלות כשלא נדרשה מהם אישית שום פעולה.

היה זה משחק הקווידיץ' הראשון אליו הלך הארי, והוא כבר החליט שהוא יהיה האחרון.

"הקואפל אצל דיווייס!" צעק קולו המוגבר של לי ג'ורדן. "אלה עוד עשר נקודות לרייבנקלו בעוד שבע... שש... חמש... גרגוילים אדירים, הוא כבר עשה את זה! ישר דרך מרכז החישוק המרכזי! מעולם לא ראיתי רצף קליעות כזה - אני אומר עכשיו, דיווייס יהיה קפטן שנה הבאה אחרי שבורטן תפרוש -"

קולו של לי נקטע בפתאומיות וקולה המוגבר של פרופסור מקגונגל אמר, "זה העניין של נבחרת רייבנקלו, מר ג'ורדן. הגבל את עצמך למשחק, בבקשה."

"והסלית'רינים תופסים את הקואפל - פלינט מעביר את הקואפל לעלמה המקסימה -"

"מר ג'ורדן!"

"לשרון ויזקאינו, שהיא בסדר לגמרי, ששערה מתבדר מאחוריה כמו שובל של שביט כשהיא טסה לעבר ההגנה של רייבנקלו - עם שני מריצנים מאחוריה! פיוסי על הזנב של שרון - מה אתה עושה, אינגלבי? - היא סוטה באוויר כדי להימנע מ - זה הסניץ' שם? קדימה, צ'ו צ'אנג, קדימה, היגס כבר - מה אתם עושים?"

"תירגע, מר ג'ורדן!"

"איך אני אמור להירגע? זה היה הפספוס הנורא ביותר שראיתי בחיי! והסניץ' נעלם - אולי לתמיד, אחרי שהוחמץ בצורה כל כך איומה - פיוסי הולך לעמודי השער, אינגלבי לא קרוב אליו בכלל -"

בעידן מרוחק בהיסטוריה, אולי בעולם אחר לגמרי, פרופסור קווירל הבטיח שגביע הבתים יוענק לסלית'רין או לרייבנקלו. או אולי, איכשהו, לשניהם; משום שהבטיח ששלוש המשאלות יוגשמו. עד כה שתיים מתוך שלוש נראות טוב.

אם רק מסתכלים על הניקוד הנוכחי, הפלפאף מובילים במירוץ במשהו כמו חמש מאות נקודות, הודות לעובדה שתלמידי הפלפאף עשו את שיעורי הבית שלהם ולא הסתבכו בצרות. נראה כאילו פרופסור סנייפ לקח מבית הפלפאף בצורה אסטרטגית במשך, אה, שבע השנים האחרונות בערך. לבית סלית'רין, האלוף הבלתי מעורער בשבע השנים האחרונות, עדיין הייתה נדיבות מסוימת בחלוקת נקודות בית של ראש הבית שלו, ששיחקה לטובתו; וזה היה מספיק כדי להביא אותו לשוויון מה עם בית רייבנקלו, בית המשיגנים הלימודיים. גריפינדור היה הרחק מאחור במקום האחרון, כפי שמתאים לבית הלא-קונפורמיסטים; לגריפינדור היה את הפרופיל של סלית'רין כשזה נוגע ללימודים ולתעלולים, רק בלי היתרון של פרופסור סנייפ. אפילו פרד וג'ורג' בקושי סיימו את השנה עם מאזן חיובי.

בית רייבנקלו ובית סלית'רין היו צריכים שניהם הרבה נקודות מאיפשהו אם מי מהם רוצה להדביק את הפער בינם ובין בית הפלפאף ביומיים הקרובים.

ולמיטב ידיעתם של כולם, פרופסור קווירל לא עשה דבר שהוביל לתוצאה המתבקשת. הכל קרה מעצמו, עכשיו משהיה מורה בודד בהוגוורטס שלימד שיעור שמצריך פתרון בעיות יצירתי.

משחק הקווידיץ' האחרון של השנה היה בין רייבנקלו וסלית'רין. מוקדם יותר בשנה, היתרון המוקדם של גריפינדור בקווידיץ' נעלם לאחר שהמחפש החדש שלהם, אמט שיר, נפל ממטאטא ספק-מקולקל במשחק השני שלו. זה גם הצריך סידור מחדש זריז של לוחות הזמנים של המשחקים הנוותרים.

המשחק הזה, האחרון בשנה, לא יסתיים עד שהסניץ' ייתפס.

נקודות בקווידיץ' התווספו ישירות לסך כל נקודות ההבית.

ומה אתם יודעים, היום נראה כאילו המחפשים של סלית'רין ורייבנקלו פשוט... לא... הצליחו... לתפוס... את הסניץ'.

"הסניץ' היה כמעט עליך, חתיכת כסיל עיוור!"

"שמור על לשונך, מר ג'ורדן, או שאסלק אותך מהמשחק הזה! אף על פי שזה היה משחק נורא, אני מודה".

הארי היה מוכרח להודות שללי ג'ורדן ולפרופסור מקגונגל יש רוטינה קומית נהדרת, עם לי בתור הבננה-מן ופרופסור מקגונגל בתור האישה הישרה; הארי הרגיש צער מה על שהפסיד זאת במשחקי הקווידיץ' הקודמים. היה זה צד בפרופסור מקגונגל שמעולם לא ראה בעבר.

כמה מושבים מהמקום בו ישב הארי באגף הפלפאף של מושבי הקווידיץ', ישבה דמותו העצומה של סדריק דיגורי. הסופר-הפלפאף בחן את הכמעט-ונפגע האחרון בין צ'ו צ'אנג וטרנס היגס בעין החדה של אחד שהיה מחפש וקפטן נבחרת קווידיץ' בעצמו..

"המחפשת של רייבנקלו חדשה", אמר סדריק. "אבל היגס בשנה השביעית שלו. שיחקתי נגדו. הוא יותר טוב מזה."

"אתה חושב שזו אסטרטגיה?" שאל אחד מההפלפאפים שישב ליד סדריק.

"זה היה הגיוני אם לסלית'רין היה צורך בעוד נקודות לגביע הקווידיץ',", אמר סדריק. "אבל סלית'רין כבר ניצחו אותנו בתחרות לתואר. מה הם חושבים? הם היו יכולים לנצח ממש פה!"

המשחק החל בשעה שש אחר הצהריים. משחק טיפוזי היה נמשך עד שבע בערך, ובשלב זה היה מגיע הזמן לארוחת הערב. יוני בסקוטלנד משמעו הרבה אור יום; השקיעה תגיע רק בעשר.

השעה הייתה שמונה ושש דקות, על פי השעון של הארי, כשסלית'רין קלעו עוד עשר נקודות והביאו את התוצאה למצב של 140-170, כשסדריק דיגורי קפץ ממקומו וצעק, "הממזרים האלה!"

"כן!" צעק ילד צעיר לידו, קופץ על רגליו שלו. "מי הם חושבים שהם, קולעים נקודות?"

"לא זה!" צעק סדריק דיגורי. "הם - הם מנסים לגנוב מאיתנו את הגביע!"

"אבל אנחנו כבר לא בתחרות -"

"לא את גביע הקווידיץ'! את גביע הבתים!"

השמועה התפשטה בצעקות תרעומת.

זה היה הסימן של הארי.

הארי ביקש בנימוס ממכשפה הפלפאפית שיסבה לידו, ומהפלפאף נוסף שישב שורה מעליו, האם הם יכולים לזוז הצידה. ואז הארי שלף מהנרתיק שלו מגילה ענקית, ופרש אותה לשלט באורך 2 מטרים אותו קיבע במקומו באוויר. הלחש הוטל על ידי תלמיד שנה שישית מרייבנקלו שהיה לו מוניטין שידע על קווידיץ' עוד פחות מהארי.

באותיות עצומות, סגולות וזוהרות, נכתב על השלט:

פשוט קנו שעון

2 : 06 : 47

מתחתיו היה סניץ' עם X אדום מהבהב עליו.

שנייה, אחרי שנייה, אחרי שנייה, מונה הזמן הלך ועלה.

בעוד המונה הולך ועולה, נראה היה שישנם הרבה מאוד הפלפאפים שרוצים לשבת ליד השלט של הארי.

כשהמשחק נמשך אחרי תשע, נראה כאילו ישנם גם לא מעט גריפינדורים.

כשהשמש שקעה והארי החל להשתמש בלומוס לקרוא את הספרים שלו - הוא וויתר על המשחק עצמו לפני זמן רב - היה מספר מובחן של רייבנקלואים שבגדו בפטריוטיות למען השפיות.

ופרופסור סיניסטרה.

ופרופסור ווקטור.

ובשהכוכבים התחילו לזרוח, פרופסור פליטיק.

גמר הקווידיץ' הרה הגורל... הלך ונמשך.

אחד מהדברים שהארי לא תכנן, כשהחליט לעשות זאת, היה שהוא עדיין יהיה פה ב- הארי העיף מבט בשעונו - אחת עשרה וארבע דקות בלילה. הארי קרא כעת ספר שנה שישית על שינוי-צורה; או ליתר דיוק, הוא הניח את הספר פתוח, מואר על ידי סטיקלייט מוגלגי, בזמן שעשה את אחד התרגילים שלו. בשבוע שעבר, כשהרייבנקלואים מהשנה השביעית דיברו על ציוני הכשיפומטרי שלהם, הארי שמע שאימוני שינוי-הצורה של השנים הגבוהות כללו כמה 'תרגילי עיצוב-צורה' שהסתמכו יותר על שליטה וחשיבה מדויקת מאשר על כוח גולמי; והארי הלך מייד ללמוד אותם, מכה במצחו בחוזקה על כך שלא חשב לקרוא את כל ספרי הלימוד של השנים הבאות מוקדם יותר. פרופסור מקגונגל אישרה להארי לעשות תרגיל עיצוב-צורה שכלל שליטה באופן שבו חפץ שעובר שינוי-צורה מגיע לצורתו הסופית - למשל, ליצור בשינוי-צורה עט-נוצה כך שהידיית צמחה קודם, ואז הנוצה. הארי עשה תרגיל אנלוגי עם עפרונות, מגדל ראשית את העופרת, ואז מקיף אותם בעץ ולבסוף מצמיח את המחק למעלה. כפי שהארי חשד, למקד את הריכוז והקסם שלו בחלק מסוים משינוי-הצורה המתמשך של העיפרון היה דומה למשמעת המנטלית שנדרשה לשינוי-צורה חלקי - מה שהיה יכול לשמש כדי לזייף את אותה השפעה, על ידי יצירה בשינוי-צורה חלקי רק את השכבות החיצוניות של החפץ. עם זאת, השיטה הזו קלה יותר באופן יחסי.

הארי סיים את העיפרון הנוכחי שלו והרים את מבטו להביט במשחק הקווידיץ', שהיה עדיין משעמם במידה מופלאה, כצפוי. לי ג'ורדן פירשן בנימה של גועל עמום, "עוד עשר נקודות - יאיי - וופיי - ועכשיו מישוהו אחר תפס את הקואפל - תשאלו אותי אם אכפת לי מי."

כמעט אף אחד ממי שנותר ביציעים לא הקדיש תשומת לב, משום שכל מי שנותר באצטדיון גילה ספורט חדש ומעניין יותר, הדיון כיצד לתקן את חוקי גביע הבתים ו/או קווידיץ'. הוויכוח נעשה מתלהם כל כך עד שכל המורים הנוכחים בקושי הצליחו לשמור על הסדר ברמה שהייתה קצת מעל קרב גלוי. לוויוכוח הזה, למרבה הצער, היו הרבה יותר משני צדדים. כמה עסקנים הציעו חלופות הגיוניות-למראה להעלמת הסניץ' לגמרי, וזה איים לפצל את ההצבעה ולגזול את המומנטום לרפורמציה.

בדיעבד, חשב הארי, היה נחמד אם דראקו היה פורש שלט משלו מהצד הסלית'ריני שעליו כתוב 'סניצ'ים הם אחלה', כדי לקבע את הקוטביות של הוויכוח. הארי סרק את האגף הסלית'ריני קודם, אבל הוא לא ראה את דראקו בשום מקום ביציעים. סוורוס סנייפ, שגם היה יכול להיות אוהד מספיק כדי לשחק את האופוזיציה המרושעת, לא נראה גם הוא.

"מר פוטר?" אמר קול לידו.

לצידו של הארי עמד נער הפלפאפי נמוך אך מבוגר, מישהו שמעולם לא הובא לתשומת ליבו של הארי לפני כן, מחזיק מעטפת קלף חלקה עם שעווה שטופטפה על חזיתה. גם השעווה הייתה חלקה, בלי חותמת.

"מה זה?" שאל הארי.

"זה אני", אמר הנער. "עם המעטפה שנתת לי. אני יודע שאמרת לא לדבר איתך, אבל -"

"אז אל תדבר איתי", אמר הארי.

הנער השליך את המעטפה על הארי והלך משם, נראה נעלב. זה גרם להארי להתכווץ קצת, אבל זו כנראה לא הייתה ההחלטה השגויה בהתחשב בעניינים הזמניים...

ואז הארי שבר את חותמת השעווה החלקה ושליף את תוכן המעטפה. היה זה קלף ולא הנייר המוגלגי לו הארי ציפה, אבל הכתיבה הייתה בכתב ידו, על אף שנעשתה בעט נוצה ולא בעט. על הקלף נכתב:

הישמר מהקונסטלציה,
וסייע לצופה בכוכבים.

חלוף בלי להיראות על ידי משתפי הפעולה של אוכלי-החיים,
ועל ידי החכם וטוב הכוונות.

שש, ושבע בריבוע,
במקום האסור והמטופש לגמרי.

הארי קלט את זה במבט, ואז קיפל את הקלף שוב והכניס אותו לגלימתו באנחה. 'הישמר מהקונסטלציות', באמת? הארי היה מצפה מחידה מעצמו לעצמו להיות קלה יותר לפירוש... אם כי חלקים מסויימים ברורים למדי. ברור שהארי-עתידי חשש שמישהו יירט את הקלף הזה, ובעוד הארי-הווה לא היה חושב בדרך כלל על ההילאים המקומים כעל 'משתפי הפעולה של הסוהרסנים מאזקבאן', אולי זו הייתה הדרך הטובה ביותר לומר 'הילאי' בלי להסגיר את העובדה לכל מי שיקרא את הקלף וינסה לפענח אותו בעצמו. לתרגם בחזרה את הביטוי בו השתמש במהלך התקרית באזקבאן... זה עובד, הארי חשב לעצמו.

הפתק אמר שפרופסור קווירל זקוק לעזרה, ושמה שקורה אסור שיתגלה להילאים, לדמבלדור ולפרופסור פליטיק. משום שמחוללי-זמן כבר מעורבים, הפיתרון הברור היה ללכת לשירותים, לחזור בזמן, ולחזור למשחק בדיוק אחרי שעזב.

הארי התחיל לקום ממושב, ואז היסס. הצד ההפלפאפי שלו העיר משהו בקשר לעזיבת המלווים ההילאים שלו מאחור ולא לומר כלום לפרופסור מקגונגל, ותוהה האם עצמו-עתיד מתנהג בטיפשות.

הארי פרש שוב את הקלף, והביט פעם נוספת בתוכן.

בבחינה מדוקדקת יותר, החידה לא אמרה שהארי לא יכול להביא אף אחד איתו. דראקו מאלפוי... האם הוא לא נמצא במשחק הקווידיץ' משום שהארי-עתיד, שעות אחורה בעבר, הביא אותו איתו כגיבוי? אבל זה לא הגיוני, אין שיפור שולי משמעותי בביטחון אם יביא עוד תלמיד שנה ראשונה איתו...

...דראקו מאלפוי בהחלט היה נוכח, בלי קשר לתחושות האישיות שלו בנוגע לקווידיץ', כדי לצפות בסלית'רין זוכים בגביע הבתים. האם קרה לו משהו?

לפתע הארי לא הרגיש עייף כל כך.

זרזוף של אדרנלין החל לזרום בהארי, אבל לא, זה לא יהיה כמו הטרול. ההודעה אמרה להארי מתי להגיע. הארי לא יאחר, לא הפעם.

הארי העיף מבט בסדריק דיגורי שהביט מצד לצד, נקרע בגלוי בין להקה של רייבנקלואים שטענה שצריך לשמור את הסניץ' משום שהוא מסורתי וכללים הם כללים, ובין להקה של הפלפאפים שאמרה שזה לא הוגן שהמחפש יהיה חשוב יותר משאר השחקנים.

סדריק דיגורי היה מורה מעולה לדו-קרב להארי ולנוויל, והארי חשב שהם ביססו מערכת יחסים טובה. חשוב מכך, תלמיד שלוקח את כל מקצועות הבחירה, פשוטו כמשמעו, מוכרח שיהיה לו מחולל-זמן. אולי הארי יכול לנסות לשכנע את סדריק דיגורי שיחזור איתו בזמן? הסופר-הפלפאף נראה כמו בחירה טובה לשרביט נוסף לצידך כשאתה במצב בעייתי...

מוקדם יותר, ומאוחר יותר:

השעון של הארי הראה כעת 11:45, מה שתורגם ל-6:45 בערב אחרי חזרה של חמש שעות.

"הגיע הזמן", מלמל הארי לאוויר הריק, והחל ללכת במורד המסדרון בקומה השלישית מעל גרם המדרגות הגדול, מצד ימין.

'המקום האסור' לרוב היה מציין את היער האסור; זה כנראה מה שהיה אמור לחשוב מישהו שהיה מיירט את ההודעה. אבל היער האסור עצום, ויש יותר ממקום אחד מובחן בו. אין שום נקודת שלינג ברורה להיפגש בה, או למצוא אירוע כלשהו שדורש התערבות.

אבל כשאתה מוסיף 'מטופש לגמרי', יש רק מקום אסור אחד בהוגוורטס שמתאים.

וכך הארי צעד בדרך האסורה שבה, אם השמועות נכונות, כל תלמידי השנה הראשונה מגריפינדור צעדו לפניו. המסדרון בקומה השלישית מצד ימין. דלת מסתורית שמובילה לסדרת חדרים מלאים במלכודות מסתוריות-עד-קטלניות שאיש לא יכול לצלוח, במיוחד אם הוא בשנה ראשונה.

הארי לא ידע בעצמו איזה מין מלכודות המתינו. מה שאומר, כשחושבים על זה, שהתלמידים שעברו שם הקפידו מאוד לא להרוס את החידה לשאר. אולי יש שם שלט שאומר אל תגלו, בתור טובה אישית לי, בתודה המנהל דמבלדור. כל מה שהארי ידע עד כה הוא שהדלת החיצונית תיפתח באלוהומורה, ושהחדר האחרון הכיל מראה קסומה שתראה את ההשתקפות שלך במצב נחשק ביותר בעיניך, וזו הייתה התמורה הגדולה כנראה.

מסדרון הקומה השלישית הוא באור כחול עמום שנראה כאילו הוא מגיע משום מקום, והקשתות היו מכוסות בקורי עכביש, כאילו המסדרון לא היה בשימוש במשך מאות שנה, ולא רק בשנה האחרונה.

הנרתיק של הארי היה מלא בדברים מוגלגיים מועילים, ודברים קסומים מועילים, וכל מה שמצא שעשוי להיות חפץ משימה. (הארי ביקש מפרופסור מקגונגל להמליץ על משהו שיכול להרחיב את קיבולת הנרתיק, והיא פשוט עשתה זאת בעצמה.) הארי הטיל את הלחש שלמד לקרבות שגרם למשקפיים שלו להידבק לפנים, בלי קשר לאופן שבו הראש שלו זז. הארי ריענן את שינויי-הצורה שתיחזק, את אבן החן הקטנה בטבעת שעל ידו ואת האחר, למקרה שיאבד את הכרתו. הוא לא היה מוכן לכל דבר פשוטו כמשמעו, אבל הוא היה מוכן כפי שחשב שהוא יכול להיות.

האריחים המחומשים חרקו מתחת לנעליו של הארי ונעלמו מאחוריו כמו העתיד שהופך לעבר. השעה הייתה כמעט 6:49 - שש, ושבע בריבוע. ברור אם אתה חושב במתמטיקה מוגלגית, אחרת לא כל כך.

בדיוק כשהארי עמד לעבור פינה נוספת, משהו דגדג באחורי תודעתו, והוא שמע קול רך מדבר.

"...אדם הגיוני... לחכות עד מאוחר יותר... שחברי סגל מסוימים יעזבו..."

הארי עצר, ואז התגנב קדימה בקלילות ככל שהצליח, לא עובר את הפינה, מנסה לשמוע טוב יותר את קולו של פרופסור קווירל.

ואז נשמע שיעול חזק יותר, והקול הרך דיבר שוב מעבר לפינה. "אבל אם הם היו גם הם... עוזבים... בזמן הזה... משחק הגמר הזה... הוא הסחת הדעת הטובה ביותר... שנותרה בשנה... הסחת דעת צפויה. אז בדקתי... איזה עוד אנשים חשובים... לא נמצאים במשחק... וראיתי שהמנהל נעדר... אבל למיטב יכולתו של הקסם שלי לומר לי... הוא יכול להיות... במישור קיום אחר... הבחנתי גם בהיעדרותך... אז החלטתי ללכת... למקום שבו אתה נמצא. זה מה שאני עושה פה... עכשיו... מה אתה עושה פה?"

הארי נשם נשימות רדודות והאזין.

"ואיך בדיוק ידעתי איפה אני?" אמר בעצלתיים קולו של סוורוס סנייפ, חזק כל כך עד שהארי כמעט קפץ.

צחוק קטן ומשתעל. "תבדוק את השרביט שלך... ללחש עיקוב."

סוורוס אמר משהו בפסאודו-לטינית קסומה, ואז, "איך העזת לחבל בשרביט שלי? איך העזת?"

"אתה חשוד... בדיוק כמוני... אז התרעומת המזויפת שלך מבוזבזת... לא משנה כמה היא עשויה היטב... עכשיו אמור לי... מה אתה עושה?"

"אני שומר על הדלת הזו," אמר קולו של פרופסור סנייפ. "ואבקש ממך להתרחק ממנה!"

"באיזו סמכות... אתה מצווה עליי... עמיתי הפרופסור?"

השתררה שתיקה, ואז, "בסמכות המנהל, כמובן," בקע קולו החלק של סוורוס סנייפ. "הוא הורה לי להשגיח על הדלת הזו בזמן משחק הקווידיץ', ואני כפרופסור מוכרח לציית לגחמותיו. אדבר על כך עם חבר המנהלים מאוחר יותר, אבל לעת עתה אני עושה את שאני מוכרח. עכשיו הסתלק מכאן, כפי שהמנהל רוצה."

"מה? אתה רוצה לומר שאני אמור להאמין... שנטשתי את הסליט'רינים שלך... בזמן המשחק... החשוב ביותר שלהם... וקפצתי כמו כלב... למשמע פקודתו של דמבלדור? טוב זה... אני מוכרח לומר... סביר לגמרי. אפילו כך... אני חושב שיהיה זה נכון... אם אשגיח עליך... בעודך משגיח על הדלת המשובחת הזו." נשמע קול חלש של רשרוש בד וקול מכה רכה, כאילו מישהו התיישב בחוזקה על הרצפה, או אולי סתם נפל.

"או, בשם מרלין -" קולו של סוורוס סנייפ נשמע כועס כעת. "קום כבר!"

"בה-בלו-א-בו-בלה -" אמר מצב-הזומבי של המורה להתגוננות.

"קום!" אמר סוורוס סנייפ, ונשמעה מכה קטנה.

סייע לצופה בכוכבים -

הארי צעד מעבר לפינה, אם כי ייתכן שהיה עושה זאת גם ללא ההודעה הבין-זמנית. האם פרופסור סנייפ בעט הרגע בפרופסור קווירל? זה היה נמהר גם אם פרופסור קווירל היה מת ובקבר.

דלת עם ראש עגול מעץ כהה הייתה ממוסגרת בקשת אבן, קבועה בלבני השיש המאובקות של הוגוורטס. במקום שבו מוגל היה שם ידית דלת עגולה היה רק מקוש מתכת ממורק; לא היו שום מנעולים גלויים, או חורי מפתח. קבועים בקיר משני הצדדים היו זוג לפידים בוערים, מפיצים זוהר כתום מאיים. לפני הדלת עמד המורה לשיקויים בגלימותיו המוכתמות האופייניות. ליד הדלת, בצד שמאל מתחת ללפיד הכתום, הייתה סרוחה דמותו של המורה להתגוננות, גבו כנגד הקיר, ראשי בווה בסביבה. העיניים נראו כאילו הן מהבהבות, כאילו היו בחצי הדרך בין מודעות לריקנות.

"מה," אמרה דמותו המתמרת של המורה לשיקויים, "אתה עושה פה, פוטר?"

על פי הבעות פנים ונימת קול, המורה לשיקויים כועס למדי על הארי; ובהחלט לא משתף-הפעולה של הארי בפגישה אליה המורה להתגוננות לא הוזמן מעולם.

"אני לא בטוח," אמר הארי. הוא לא היה בטוח איזה תפקיד הוא צריך לשחק, ובייאוש, נסוג בחזרה לכנות פשוטה. "אני חושב שאולי אני אמור להשגיח על המורה להתגוננות."

המורה לשיקויים הביט בו בקור. "איפה המלווה שלך, פוטר? תלמידים לא אמורים להסתובב במסדרונות לבד!" התודעה של הארי הייתה ריקה באמת. המשחק החל, ואיש לא אמר לו את החוקים. "אני לא בטוח איך לענות לזה..."

ההבעה הקרה על פניו של פרופסור סנייפ הבהבה. "אולי מוטב שאקרא להילאים," הוא אמר.

"רגע!" פלט הארי.

ידו של המורה לשיקויים ריחפה מעל גלימותיו. "למה?" שאל המורה לשיקויים.

"אני... אני פשוט חושב שעדיף שלא תקרא להם..."

בטשטוש, שרביטו של המורה לשיקויים היה בידו. "נולוס קונפונדיו!" זרם שחור בקע והכה בהארי, נורה לכיוון אליו הארי החל להתחמק. בעקבות זה באו ארבעה לחשים נוספים, שכללו מילים כמו פוליפלויס ומטמורפוס; ובשביל אלה הארי עמד במקום בנימוס.

אחרי שכל הלחשים הללו נכשלו בהפקת השפעה כלשהי, סוורוס סנייפ בהארי עם ניצוץ אפל בעיניו שנראה כן. "אני מציע," אמר הרוך המורה לשיקויים, "שתסביר את עצמך, פוטר."

"אני לא יכול להסביר את עצמי," אמר הארי. "אין לי את הזמן, עדיין לא."

הארי הביט ישירות בעיניו של המורה לשיקויים כשאמר את המילים עצמי חמן, מרחיב את עיניו שלו כדי לנסות להעביר את המידע העיקרי, והמורה לשיקויים היסס.

הארי ניסה בטירוף להבין מי מעמיד פני מה. משום שפרופסור קווירל לא שותף לקנוניה של דמבלדור, סוורוס מעמיד פנים שהוא המורה המרושע לשיקויים של הוגוורטס, שנשלח לכאן על ידי המנהל... ואולי באמת נשלח על ידי דמבלדור ואולי לא... אבל פרופסור קווירל חשב, או העמיד פנים שהוא חושב, שמישהו צריך להשגיח על פרופסור סנייפ... והארי עצמו נשלח לכאן על ידי הארי-עתידי ואין לו מושג למה... ולמה כולם עומדים מחוץ לדלת האסורה של המנהל מלבתחילה?

ואז...

מאחורי המקום בו עמד הארי...

נשמע הקול המתקרב של צעדים נוספים, מהירים ומרובים.

פרופסור סנייפ דקר בשרביטו פעם אחת, יותר פרץ של חשכה שהסתיר את המקום בו שכב המורה להתגוננות. "מופליאטו," לחשש המורה לשיקויים. "מר פוטר, אם אתה מוכרח להיות פה, התחבא! עטה את גלימת ההיעלמות שלך! התפקיד שלי הוא להשגיח על הדלת הזו למקרה שהוא יגיע לפה. והייתה - הפרעה, שאמורה הייתה למשוך את המנהל, הוא חושב -"

"מי -"

סוורוס עשה צעד ארוך קדימה ונקש בשרביטו בצד ראשו של הארי. הוא הרגיש תחושה מעקצצת כאילו נשברה עליו ביצה, תחושת לחש ההנגזה; וידיו של הארי דעכו, שאר גופו בעקבותיהן.

החשבה שהאפילה על צד אחד מהקיר התפוגגה כמו אובך, ופעם נוספת דמותו המכווצת של המורה להתגוננות נגלתה, ולא אמרה דבר.

הארי התרחק על קצות האצבעות, בשקט ככל שהיה מסוגל, ואז הסתובב לצפות.

הצעדים המתקרבים עברו את הפינה -

"מה אתה עושה כאן?" נשמעו קריאות מרובות בו זמנית.

בשלוש גלימות ירוקות שוליים של סלית'רין ואחת צהובת שוליים של הפלפאף עמדו תיאודור נוט, דפני גרינגרס, סוזן בונז, וטרייסי דייוויס.

"איפה", אמר פרופסור סנייפ בחימה גואה, "המלווים שלכם, ילדים! תלמידי שנה ראשונה צריכים להתסובב בליווי תלמיד שנה שביעית או שישית בכל עת! במיוחד אתה!"

תיאודור נוט הרים את ידו. "אנחנו, אמ", אמר תיאודור נוט. "אנחנו עושים מה שלגיון התוהו קורא לו תרגיל גיבוש צוות... אתה רואה, הבנו הרגע שאיש מאיתנו לא ניסה עדיין את החדר האסור של המנהל, ולא נותר עוד הרבה זמן... והארי פוטר אישר את זה, פרופסור, הוא אמר במיוחד שלך אסור להתערב.

סוורוס סנייפ פנה להביט במקום אליו הארי פוטר הלך על קצות אצבעותיו; סערה החלה להתוות על מצחו, וזעם שחור בעיניו.

אני... אולי? עדיין נותרה עוד שעה אחת במחולל-הזמן של הארי, אז זה אפשרי.

"להארי פוטר אין הסמכות הזו", אמר המורה לשיקויים בנימה רגועה בצורה מטעה. "הסבירו את עצמכם, עכשיו."

"באמת?" אמרה דמותה של סוזן בונז. "באמת? אתה אומר לפרופסור סנייפ שהארי פוטר אישר את המשימה הזו, זה הרעיון שלך לבלוף?" ההפלפאפית הצעירה פנתה אל פרופסור סנייפ ואמרה, קולה יציב בצורה מוזרה. "פרופסור, זו האמת וזה דחוף. דראקו מאלפוי נעדר ואנחנו חושבים שהוא נכנס לשם -"

"אם מר מאלפוי נעדר", אמר פרופסור סנייפ, "למה לא הודעתם להילאים?"

"בגלל, בגלל סיבות!" קראה דפני גרינגרס. "אין זמן, אתה מוכרח לתת לנו לעבור!"

קולו של פרופסור סנייפ היה אירוני יותר מכפי שהארי שמע מעודו. "האם ארבעתכם, מפגרים שכמותכם, נמצאים תחת הרושם שאתם באיזו הרפתקה? ובכן, אתם טועים. אני מבטיח לכם שמר מאלפוי לא עבר בדלת הזו."

"אנחנו חושבים שלמר מאלפוי יש גלימת היעלמות", אמרה סוזן בונז במהירות. "אתה זוכר האם הדלת נפתחה בלי שום סיבה?"

"לא", אמר המורה לשיקויים. "עכשיו לכו מפה. המקום הזה מחוץ לתחום היום."

"זה המסדרון האסור של דמבלדור", אמרה טרייסי דייוויס. "המנהל בעצמו אמר שלאף אחד אסור לבוא לפה. מי אתה חושב שאתה שאתה אוסר את זה גם?"

"העלמה דייוויס", אמר המורה לשיקויים, "עליך להפסיק להתרועע עם גריפינדורים, במיוחד עם אלה ששמם לבנדר בראון. ואם אתם עדיין כאן בעוד דקה, אגיש את המסמכים המבקשים את מעברך לבית הזה."

"אתה לא תעז!" צווחה טרייסי.

"המ", אמרה סוזן בונז, אחרי שפניה התעוותו בריכוז, "פרופסור סנייפ, האם אתה לפעמים פותח את הדלת בעצמך, כדי לבדוק את מה שבפנים?"

פרופסור סנייפ במקומו. ואז הוא הסתובב והניח את יד ימינו על מקוש המתכת -

הארי הביט ביד שעל המקוש, אז הוא לא ראה מה פרופסור סנייף עשה עם ידו השמאלית עד ששמע את הצעקה הפתאומית.

"לא, למעשה," אמר פרופסור סנייף, מחזיק כעת את ראשו הנחנק של דראקו מאלפוי בצווארוננו, אם כי שאר גופו של דראקו עדיין היה מתחת לגלימת ההיעלמות שלו. "ניסיון טוב, עם זאת."

"מה?" קראו טרייסי ודפני.

סוזן בונז היכתה במצחה. "אני לא מאמינה שנפלתי לזה."

"אז, מר מאלפוי," אמר פרופסור סנייף. קולו ירד. "שלחת את חבריך בתואנת שווא... בתקווה שתוכל לעבור בדלת הזו? למה שתעשה דבר כזה?"

"אני חושב שאנחנו צריכים לבטוח בו -" אמר תיאודור נוט. "מר מאלפוי, אנחנו מוכרחים לבטוח בו, הוא המורה היחיד שייקח את הצד שלנו!"

"לא!" צעק ראשו המרחף של דראקו מאלפוי, פרופסור סנייף עדיין אוחז בצווארוננו. "אל תגיד כלום! עצור!"

"אנחנו מוכרחים להסתכן!" צעק תיאודור. "פרופסור סנייף, מר מאלפוי הבין סוף סוף מה קרה לאורך כל השנה הזו, ולמה - דמבלדור מנסה לקחת מניקולס פלאמל את אבן החכמים! משום שדמבלדור חושב שלאף אחד לא צריכים להיות חיי נצח! אז דמבלדור ניסה לשכנע את פלאמל שאדון האופל חוזר ושהוא צריך את האבן כדי לחזור לחיים, וביקש מפלאמל שייתן לו אותה, אבל פלאמל לא היה מוכן, ובמקום זה שם אותה במראה הקסומה שיש שם, ודמבלדור מגלה ברגע זה איך להשיג אותה, ואז הוא יבוא לקחת אותה ואנחנו מוכרחים להגיע אליה ראשונים! דמבלדור באמת יהיה כל יכול אם הוא ישיג את אבן החכמים!"

"מה?" אמרה טרייסי. "זה לא מה שאמרת קודם!"

"זה -" אמרה דפני. היא נראתה מבוהלת, אבל נחושה. "זה לא משנה - פרופסור סנייף, בבקשה, אתה מוכרח להאמין לי. בדקתי את הספרים שהרמינוני גריינג'ר שאלה מהספריה, והיא חקרה את אבן החכמים בדיוק לפני שמישהו הרג אותה. הרשימות שלה אמרו שמשום מסוכן עלול לקרות אם האבן תישאר בתוך המראה יותר מדי זמן. אנחנו מוכרחים להוציא אותה מהטירה."

סוזן בונז כיסתה כעת את פניה בידיה. "אני לא איתם, רק באתי כדי למנוע ממשום מטופש אפילו יותר לקרות."

סוורוס סנייף בהה בתיאודור ובאחרים. ואז הוא הפנה את ראשו להביט בדראקו מאלפוי. "מר מאלפוי," אמר המורה לשיקויים בעצליים, "איך קרה שגילית את המזימה של דמבלדור?"

"הסקתי אותה מהראיות!" אמר ראשו המרחף של דראקו מאלפוי.

"ראשו של פרופסור סנייף הסתובב בחזרה אל תיאודור נוט. "איך התכוונתם להשיג את האבן הזו מתוך מראת הקסמים שלכאורה מסוגלת לבלבל את דמבלדור בעצמו? ענה לי מייד!"

"אנחנו הולכים לקחת את כל המראה ולשלוח אותה בחזרה לפלאמל," אמר תיאודור נוט. "זה לא כאילו אנחנו רוצים את האבן בעצמנו, אנחנו רק רוצים למנוע מדמבלדור לגנוב אותה."

פרופסור סנייף הנהן, כאילו מאשר משהו, והפנה את ראשו להביט בתלמידים האחרים. "תגידו לי, האם מישהו מכם שם לב שאחד מהאחרים מתנהג בצורה לא רגילה? במיוחד אם יש להם חפץ מוזר בחזקתם, או שהם

יכולים להטיל לחשים שתלמיד שנה ראשונה לא אמור להכיר?" יד ימינו של פרופסור סנייף כיוונה את שרביטו על סוזן בונז. "אני רואה שהעלמה גרינגרס והעלמה דייוויס מנסות לא להביט בך, העלמה בונז. אם ישנו הסבר יום-יומי, יהיה נבון מצידך לספק אותו מיד."

שערה של סוזן בונז הפך לאדום בוהק, אם כי פניה לא השתנו. "אני מניחה שאין ממש טעם לשמור על זה בסוד עוד," היא אמרה, "משום שאני מסיימת ללמוד עוד יומיים בכל מקרה."

"מכשפות כפולות מסיימות ללמוד שש שנים מוקדם יותר?" אמרה טרייסי דייוויס. "זה לא הוגן!"

"בונז היא מכשפה כפולה?" קרא תיאודור.

"לא, היא נימפדורה טונקס, מטמורפמאגוס," אמר פרופסור סנייף. "להתחזות לתלמיד אחר זה מאוד בניגוד לכללים, העלמה טונקס. עוד לא מאוחר לסלק אותך מהוגוורטס יומיים לפני סוף לימודיך, דבר שהיה טרגדיה נוראה – כלומר, מנקודת המבט שלך. מנקודת המבט שלי זה היה קורע מצחוק. עכשיו אמרי לי בדיוק מה את עושה פה."

"זה מסביר את זה," אמרה דפני גרינגרס. "אמ, יש באמת סוזן בונז, או שהבית גוסס אז הם הביאו אותך כדי –"

דמותה אדומת השיער של סוזן בונז כיסתה את פניה בכף ידה. "כן, העלמה גרינגרס, יש סוזן בונז אמיתית. היא רק שולחת אותי כשאתם עומדים להיכנס לכמויות מגוחכות של צרות. פרופסור סנייף, הסיבה שאני כאן היא שדראקו מאלפוי נעדר, והחבורה הזו התעקשה לנסות למצוא אותו במקום לקרוא להילאים. מסיבות שלעלמה בונז האמיתית לא היה זמן להסביר לי, ועכשיו אני מבינה שזה היה טיפשי. אבל אסור לתלמידים צעירים להסתובב לבד, ותלמיד שנה שביעית או שישיית צריך ללוות אותם תמיד. ועכשיו מצאנו את דראקו מאלפוי אז אנחנו יכולים לחזור. בבקשה? לפני שזה יהפוך למגוחך עוד יותר?"

"מה בשם מרלין קורה כאן?"

"אה," אמר פרופסור סנייף, שעדיין כיוון את שרביטו לדמותה אדומת השיער של סוזן בונז, ידו השנייה עדיין מחזיקה את הצווארון מתחת לראשו חסר הגוף של דראקו מאלפוי, עומד לצד גופו השמוט של המורה להתגוננות. "פרופסור ספראוט, אני רואה."

"זה לא מה שזה נראה," הוסיפה טרייסי דייוויס.

דמותה הקצרה והשמנמנה של המורה לתורת-הצמחים צעדה קדימה בכעס. היא הספיקה לשלוף את שרביטה, אם כי הוא לא הצביע לעבר איש. "אני אפילו לא יודעת כמו מה זה נראה! הורידו שרביטים, כולכם, ברגע זה! גם אתה, פרופסור!"

הסחת דעת. המחשבה עלתה בהארי בצלילות פתאומית. מה שלא יהיה הדבר בו הוא צופה עכשיו, ממקום עומדו בלתי נראה והרחק מהאקשן, זה לא מה שבאמת קורה, זה לא חוט הסיפור האמיתי, זה אורגן. ההופעה של פרופסור ספראוט שברה את השעיית הספק של הארי; דברים כאלה לא קורים רק למען צירוף המקרים הקומי. מישו גורם בכוונה לכל התוהו הזה, אבל מה המטרה?

הארי ממש קיווה שהוא לא חזר בזמן ועשה את זה, משום שזה באמת נראה מסוג הדברים שהוא יעשה.

סוורוס סנייף הנמיך את שרביטו. ידו השנייה שיחררה את דראקו מאלפוי. "פרופסור ספראוט," אמר המורה לשיקויים, "אני כאן בפקודת המנהל, כדי להשגיח על הדלת הזו. כל שאר הנוכחים לא אמורים להיות פה, ואבקש ממך לסלק אותם."

"סיפור מתקבל על הדעת," ירתה פרופסור ספראוט. "למה שדמבלדור יציב אותך מכל האנשים להשגיח על הדלת לגן השעשועים שלו? זה לא כאילו הוא רוצה למנוע מתלמידים להיכנס, הוא לא, הם צריכים להיכנס ולהסתבך במלכודת השטן שלי! סוזן, יקירתי, יש לך מראת תקשורת, נכון? השתמשי בה כדי לקרוא להילאים."

הארי הצופה הנהן לעצמו. זו המטרה. ההילאים יקחו את כל הנוכחים במצב המבלבל הזה, בלי תירוצים, ואז הדלת תיוותר ללא שמירה.

אבל האם הארי אמור להיכנס למסדרון האסור בעצמו? או לצפות ולראות מי יגיע אחרי שכל השאר ייעלמו?

התקף שיעול וכחכוך קולני גרם לכולם להביט במורה להתגוננות ששכב על הרצפה.

"סנייף - תקשיב -" אמר המורה להתגוננות בין שיעול לשיעול. "למה - ספראוט - פה -"

המורה לשיקויים השפיל את מבטו.

"לחש זיכרון - מרמז - פרופסור -" המורה להתגוננות החל להשתעל שוב.

"מה?"

וההיגיון נפרש בתודעתו של הארי בחרדה צלולה, כל הצעדים כבר נחשדו, ההבנה הנוראית מגיעה כמו חזרה עם ביטחון גדול יותר.

מישהו הטיל לחש זיכרון על הרמיוני להאמין שניסתה להרוג את דראקו.

רק פרופסור בהוגוורטס היה יכול לעשות זאת בלי לעורר אזעקה.

אז כל מה שמתכנן המזימה היה צריך לעשות הוא להשתמש בביאור-הכרה או אימפריוס על פרופסור בהוגוורטס.

והאדם האחרון שמישהו יחשוד בו הוא ראש בית הפלפאף.

ראשו של סנייף הסתובב במהירות כשפרופסור ספראוט הרימה את שרביטה, והמורה לשיקויים הצליח להרים לחש הגנה אילם ושקוף ביניהם. אבל הקליע שנורה משרביטה של פרופסור ספראוט היה בצבע חום כהה שעורר זרם של חשש נורא בתודעתו של הארי; והקליע החום גרם למגן של סוורוס לכבות לפני שנגע בו, משפשף את זרועו הימנית של המורה לשיקויים בעודו מתחמק. פרופסור סנייף השמיע צווחה מושתקת וידו התעוותה, שומטת את שרביטו.

הקליע הבא שבקע משרביטה של ספראוט היה בצבע האדום הבוהק של קללת השיתוק, ונראה כאילו הוא נעשה בוהק יותר ומהיר יותר לאחר שעזב את שרביטה, ולווה בזרם חשש נוסף; וזה הטיח את המורה לשיקויים בדלת, והוא נפל חסר תנועה לרצפה.

בשלב זה סוזן-בונז-וורודת-השיער הייתה מוקפת באובך כחול רב-פיאות והיא ירתה קללה אחרי קללה לעבר פרופסור ספראוט. פרופסור ספראוט התעלמה מהקללות כדי לזמן שרכי צמחים שלכדו את התלמידים הצעירים כשניסו לרוץ, למעט דראקו מאלפוי, שנעלם שוב מתחת לגלימת ההיעלמות שלו.

לא-סוזן-בונז הפסיקה להטיל לחשים. היא יישרה את שרביטה, נשמה נשימה עמוקה, וקראה בקול לחש ששלח תולעי זהב של אור שאכלו את המגן שסביב פרופסור ספראוט. המורה לתורת-הצמחים פנתה אל לא-סוזן, הבעתה ריקה, זרועות צמחיות חדשות עולות באוויר מאחוריה. השרכים הללו היו בצבע ירוק כהה יותר, ונראה כאילו היו להם מגנים משלהם.

הארי פוטר מלמל אל האוויר הריק-לכאורה, "תקוף את ספראוט. עזור לבונז. לא קטלני בלבד."

"כן, אדוני," לחש לסאת' לסטרינג' מתחת לגלימת ההיעלמות של הארי, והסלית'רין מהשנה החמישית נע כדי להצטרף לקרב.

הארי הביט מטה אל ידיו שלו וראה בזעזוע של הלם לא נעים שלחש ההנגזה לא היה מושלם כפי שהיה מקודם. היו רמזים של עיוות באוויר, בכל פעם שהארי זז...

לאט, הארי צעד לאחור, עד שהגיע לפינה, והתחבא מאחורי קיר. אז הוא הוציא את מראת התקשורת שלו... שהייתה ריקה וחסומה. כמובן. הארי הרחיף את המראה למקום שבו תוכל לשמש אותו כדי לראות מעבר לפינה את סוף... הסחת הדעת? מה קורה, למה?

פרופסור ספראוט ודמותה של סוזן בונז נלחמו בהבזקים של אור ועלים; והירוק הבוהק של קללת המקדח הדגולה פרצה באוויר ואיכלה חצי מהשכבה החיצונית של המגנים של פרופסור ספראוט. המורה להתגוננות הסתובבה וירתה שטף צהוב רחב למקום ממנו קללת המקדח הגיעה, אבל לא נראה כאילו הלחש פגע במשהו.

הבזקים צהובים, פאות כחולות, שרכי צמחים ירוקים כהים ועלי כותרת סגולים מסתחררים.

כשפרופסור ספראוט החלה לירות קשתות ארגמן לכל עבר אחת מהן פגעה במשהו באוויר, גלימת ההיעלמות לא מסתירה את קשת הארגמן נבלעת ודועכת; ודמותו של לסאת' מתחת לגלימת ההיעלמות נפלה לקרקע.

וזה נתן ללא-סוזן-בונז מספיק זמן לעמוד במקום, להסדיר את נשימתה, ולצרוח משהו שעורר בהארי זרם נוסף של פחד; והניצוץ הלבן שהופיע חדר את המגנים המתפרקים ואת השריון הצמחי של פרופסור ספראוט והפיל אותה.

לא-סוזן-בונז צנחה לברכיה, מתנשפת, גלימותיה ספוגות בזיעה.

ראשה הסתובב להביט סביבה, בגופים שנחו משותקים או עטופים בשרכים.

"מה," אמרה לא-סוזן. "מה. מה. מה."

לא הייתה תשובה. הקורבנות של השרכים הלוכדים של פרופסור ספראוט לא נעו, אם כי נראה שהם נושמים.

"מאלפוי..." אמרה דמותה וורודת השיער של סוזן, עדיין נאבקת לנשום. "דראקו מאלפוי, איפה אתה? אתה פה? תקרא כבר להילאים! מרלין יהרוג אותך - הומנוס רבלין!"

הארי גילה שהוא נראה שוב, מביט במראה שלו בדמותו של דראקו מאלפוי גלויה למחצה מתחת לגלימה מהבהבת, עומד מאחורי לא-סוזן, מכוון את שרביטו אל פתח באובך הכחול של לא-סוזן.

התודעה של הארי נעה בהבזקים של תובנה, לאט מדי ומהר מדי; בזמן שפיו של הארי נפתח והואשאף בהכנה לצעוק.

הישמר מהקונסטלציה

יש קונסטלציה שנקראת דראקו

אם אתה יכול לשלוט בפרופסור אתה יכול לשלוט בתלמיד

"תתכופפי!" הארי צעק, אבל זה היה מאוחר מדי, קליע של אור אדום פגע בעורפה של לא-סוזן מטווח אפס, מרסק אותה לרצפה.

הארי צעד מעבר לפינה ואמר, "סומניום סומניום סומניום סומניום סומניום."

דמותו המהבהבת של דראקו מאלפוי קרסה בערימה.

הארי לקח רגע להסדיר את נשימתו. ואז הארי אמר "שתק!" ווידא שאכן, לחש השיתוק פגע בגופו של דראקו.

(אפשר לחשוב בטעות שלחש הסומניום פגע כשהוא לא. הארי ראה מספיק סרטי אימה, שלא להזכיר את עסק הביש עם עוצבת אור-השמש, והוא לא עומד לעשות את הטעות הזו שוב.)

אחרי מחשבה נוספת על העניין, הארי הטיל לחש שיתוק נוסף על דמותה השרועה של פרופסור ספראוט.

הארי אחז בשרביטו, מביט בסצנה, נושם בכבדות מהמאמץ. לא נותר לו מספיק קסם כדי להטיל פטרונוס שליח לדמבלדור והוא ממש ממש היה צריך לחשוב על האפשרות הזו הפעם. הארי החל לחזור אל המקום בו נפלה המראה, לראות אם החסימה שוחררה בעת.

ואז הארי היסס.

הפתק שלו לעצמו אמר לו להימנע מגילוי על ידי ההילאים, והארי עדיין לא ידע מה קורה.

דמותו המקומטת של פרופסור קווירל השתעלה סדרה נוספת של שיעולים מטלטלי-גוף, והוא נעמד לאיטו.

"הארי, קרקר פרופסור קווירל. "הארי. אתה שם?"

הייתה זו הפעם הראשונה שפרופסור קווירל קרא לו בשמו הפרטי.

"אני פה, אמר הארי. בלי שום מחשבה מודעת, הרגליים שלו נעו קדימה.

"בבקשה, אמר פרופסור קווירל. "בבקשה, אין לי... הרבה זמן. בבקשה קח אותי... אל המראה... עזור לי... להשיג את האבן."

"אבן החכמים?" אמר הארי. הוא העיף מבט בגופים המפוזרים, אבל הוא כבר לא היה יכול לראות את דראקו, הגילוי פג. "אתה חושב שמר נוט צדק? אני לא חושב שדמבלדור -"

"לא - דמבלדור, התנשם פרופסור קווירל, "בגלל - ספראוט -"

"אני מבין, אמר הארי. אם דמבלדור היה זה שעומד מאחורי הכל, הוא לא היה צריך לשלוט במחשבות של פרופסור כדי להשתמש בלחשי זיכרון.

"מראה... חפץ עתיק... יכולה להסתיר כל דבר... אבן יכולה להיות שם... הרבה אחרים רוצים אבן... אחד שלח את ספראוט..."

הארי חזר במהירות, "המראה שם למטה היא חפץ קסם עתיק שניתן להשתמש בו כדי להסתיר דברים, וזה יכול להיות מקום אפשרי להסתיר בו את אבן החכמים. אם אבן החכמים נמצאת בתוך המראה יש כמה אנשים שעשויים לרצות להשיג אותה. אחד מהם שולט בספראוט וזה מסביר מה המטרה האמיתית שלו... אלא... זה לא מסביר למה זה ששולט בספראוט יתקוף את הרמיוני?"

"הארי, בבקשה," אמר פרופסור קווירל. הנשימה שלו הייתה מאומצת יותר כעת, קולו בקע באיטיות מייסרת. "זה הדבר היחיד... שיכול להציל את חיי... ואם אמצא את זה, עכשיו... אני לא רוצה למות... בבקשה, עזור לי..."

ואיכשהו זה קרע את זה.

איכשהו זה היה קצת יותר מדי.

תחושת הניתוק הפתאומית שהשתררה על הארי כשפרופסור ספראוט הגיעה, השעיית הספק השבורה, חזרה אליו; המבקר הפנימי שלו שקל את הכל כאילו הוא מתוכנן. תזמון, הסתברות, כל כך הרבה אנשים שהגיעו לאותה הדלת, הייאוש של המורה להתגוננות... כל המצב לא הרגיש מציאותי. אבל אולי הוא יוכל לפתור את זה אם רק ייקח את הזמן לחשוב על דברים מראש, במקום לרוץ למשמע הקריאה הראשונה של ההרפתקה. כל הניסיון המצטבר מהשנה האחרונה התגבש לבסוף למשהו הדומה לחישול בקרב. אינסטינקט שנוגד מאסון עבר אמר להארי שאם הוא פשוט יסתער קדימה, הוא יסיים בשיחה עצובה ויבין שהיה טיפש. שוב.

"תן לי לחשוב," אמר הארי. "תן לי לחשוב לדקה לפני שנלך." הוא פנה מהמורה להתגוננות, מביט על הגופים חסרי ההכרה המכוסות בצורות שונות שעל הרצפה. היו כל כך הרבה חתיכות בפאזל כבר, בשנה הזו, אולי הכל ייפול למקום עם עוד חתיכה אחת...

"הארי..." אמר המורה להתגוננות בקול כושל. "הארי, אני גוסס..."

עוד דקה אחת לא יכולה לשנות היה לו את כל השנה להיות חולה זה לא סביר שהחיים מול המוות שלו יתוזמנו לדקה האחרונה הזו לא משנה מה קרה להרמיוני -

"אני יודע," אמר הארי. "אני אחשוב מהר!"

הארי בהה בגופים וניסה לחשוב. לא היה זמן לספקות, להיסוסים, לא לעצור או לפקפק פשוט לקחת את המחשבות הראשונות ולרוץ איתן -

באחורי תודעתו של הארי, שבבי מחשבה מופשטת ריחפו, היוריסטיקות לפתרון בעיות שלא היה זמן להפוך למילים. בהבזקים חסרי מילים הם חלפו מולו לסדר את הבעיה ברמת האובייקט.

- מה אני שם לב שמבלבל אותי -

- המקום הראשון לחפש בו בעיות הוא הפן במצב שנראה הכי פחות סביר -

הסברים פשוטים הם סבירים יותר, תעלים אי-סבירויות נפרדות שצריך להניח -

פרופסור סנייף כבר היה פה כשפרופסור קווירל הגיע ואז הארי הגיע (באמצעות מחולל-זמן) ואז חבורת ההרפתקנים הגיעה ואז דראקו התגלה (חלק מהחבורה) ואז פרופסור ספראוט הופיעה.

יותר מדי אנשים הגיעו בצורה מסונכרנת וזה יותר מדי מכדי להיות צירוף מקרים, לא סביר שכל כך הרבה קבוצות שונות יגיעו לאותו המקום בחלון זמן של חמש דקות, מוכרחות להיות שזיריות נסתרות.

תייג את זה ששולט בספראוט בתור המתכנן שציווה שעל הרמיוני יוטל לחש זיכרון. המתכנן שלח את ספראוט.

פרופסור סנייף אמר שהמנהל שלח אותו לשמור על הדלת אחרי שהייתה איזו הפרעה, אם המתכנן גרם לזה כהסחת דעת זה יסביר גם את נוכחותו של סוורוס.

הארי כבר לא היה בטוח שדראקו נשלט על ידי המתכנן, ההשערה הזו באה לו בלהט הרגע, ייתכן שדראקו ניסה לנטרל את לא-סוזן כדי שיוכל להיכנס למסדרון ללא הפרעה -

לא זו לא הדרך הנכונה לחשוב על זה, תהפוך את זה, נסה להסביר את הנוכחות המתוזמנת של דראקו ושל חבורת ההרפתקנים שלו, אין זמן לספקות, רוץ עם ההשערה, לפיכך נניח שהמתכנן של ספראוט שלח את דראקו או יזם את הגעתו.

זה מסביר שלוש הגעות.

הארי הגיע משום שהפתק מעצמו אמר לו לעשות זאת. ניתן לשייך את זה למסע בזמן.

זה מותיר את המורה להתגוננות שאמר שעקב אחרי סנייף, אלא שזה לא באמת נראה כמו סיבה הולמת לפרופסור קווירל להופיע זה לא גרם להארי להרגיש פחות מבולבל אז אולי המתכנן שלט גם בתזמון הגעתו של פרופסור קווירל איכשהו ואפילו ארג שהארי עצמו יכנס למעגל הזמן.

התודעה של הארי נתקלה במחסום, הוא לא ראה איך להמשיך את ההיסק הזה.

אין זמן להביט במבט אטום במחסומים.

בלי לעצור או לבלום התודעה של הארי תקפה את הבעיה מזווית חדשה.

פרופסור קווירל הסיק קיום של פרופסור-הוגוורטס-נשלט מהצורך שפרופסור כלשהו יטיל לחש זיכרון על הרמיוני מה שאומר שהשולט של פרופסור ספראוט הפליל ואז רצח את הרמיוני מה שאומר שלשולט של פרופסור ספראוט יש מידע מפורט על החיים בהוגוורטס ואולי עניין אישי בילד-שנשאר-בחיים ובחבריו.

התודעה של הארי העלתה לבסוף את הזיכרון הרלוונטי, דמבלדור אומר שהדרך החזקה ביותר לחיים של לורד וולדמורט מוסתרת כאן בהוגוורטס רוץ עם ההשערה אז מכשיר ההחייאה הזה הוא אבן החכמים שמוסתרת במראה למה דמבלדור שם את המראה במסדרון שתלמיד שנה ראשונה יכולים לעבור לא תתעלם מהשאלה הזו זה לא חשוב כרגע ופרופסור קווירל אמר שלאבן החכמים יש כוח ריפוי גדול אז זה חלק מזה.

אבל אם אבן החכמים היא מה שנמצא במראה כדי להסתיר אותה מאדון האופל, זה אומר שהמראה גם מכילה את הדבר היחיד בעולם שיכול להציל את חייו של המורה להתגוננות -

התודעה של הארי ניסתה להסס, להירתע, מרגישה חשש פתאומי בנוגע לכיוון אליו זה הולך.

אבל אין זמן להסס.

- וזה גם צירוף מקרים גדול מדי פשוט יותר מדי אי-סבירות אם התודעה שלך לא מתייגת את זה בתור טוויסט עלילתי מדהים כאילו אתה בתוך סיפור.

האם זה שידוע בתור אודן האופל יכול גם לתמרן את פרופסור קווירל כך שפרופסור קווירל ימצא את הישועה לכאורה שלו בזמן הנכון כך שהארי ופרופסור קווירל ילכו להשיג את מכשיר ההחייאה שעשוי אפילו לא להיות אבן החכמים ואז האווטאר של אודן האופל או משרת כלשהו יגיע וייקח אותו מהם וזה יסביר את כל הסינכרונים ויבטל כל צירוף מקרים.

או שפרופסור קווירל ידע מההתחלה שהדבר היחיד שיכול להציל את חייו מוסתר במראה הזו וזו הסיבה שהסכים ללמד התגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס ועכשיו הוא מנסה להשיג את זה סוף סוף אבל אז למה שיחכה עד שהוא כל כך חולה כדי לנסות ולמה ספראוט הגיעה באותו זמן כמו פרופסור קווירל -

התודעה של הארי מעדה חזק יותר.

העין הפנימית שלו הביטה לכיוון שחששה להביט בו.

הפתק ששלחתי לעצמי אמר לעזור לצופה בכוכבים. לא הייתי שולח לעצמי פתק כזה אם לא הייתי מסיק בעתיד שזה הדבר הנכון לעשות - אולי הפתק הזה פשוט אומר לי ללכת על זה -

צליל קטן של בלבול קודם לתשומת ליבו המודעת.

ההודעה המוצפנת בקלף... שורה אחת או שתיים לא נשמעו בדיוק נכון, לא נשמעו כמו הצופן שהארי היה מצפה מעצמו להשתמש בו...

"הארי", לחש קולו הגוסס של פרופסור קווירל מאחוריו. "הארי, בבקשה."

"כמעט סיימתי לחשוב," אמר קולו של הארי בקול רם, והארי הבין שזה נכון כשאמר זאת.

סובב את זה.

תסתכל על זה מנקודת המבט של האויב, מהמקום שבו האויב עושה את התכנונים האינטליגנטיים שלו, במקום כלשהו מחוץ לשדה הראייה שלך.

יש הילאים בהוגוורטס, והמטרה שלך הארי פוטר עומדת על המשמר בעת. הארי פוטר יקרא להילאים עם הסימן הראשון לצרות, או שישלח פטרונוס לאלבוס דמבלדור. אם מסתכלים על זה בתור חידה, פתרון יצירתי אחד הוא -

- לזייף הודעה מהעתיד-לכאורה להארי פוטר מעצמו, שאומרת להארי פוטר לא לבקש עזרה, אומרת לו להיות במקום ובזמן שאתה רוצה שהוא יהיה. אתה גורם למטרה עצמה לעקוף את כל ההגנות שהקימה. אתה אפילו עוקף את הגנת הספקנות שלו עם הסמכות של השיקול של עצמו העתידי.

זה אפילו לא קשה. אתה יכול להטיל לחש זיכרון על תלמיד אקראי שיזכור שהארי פוטר נתן לו מעטפה שייתן לעצמו בחזרה מאוחר יותר.

אתה יכול להטיל לחש זיכרון על התלמיד הזה משום שאתה פרופסור בהוגוורטס.

אתה לא צריך לטרוח לגנוב עיפרון ונייר מוגלגי מהנרתיק של הארי פוטר. במקום זאת אתה יכול לזייף את כתב היד של הארי פוטר על קלף של קוסמים. אתה יכול לזייף את כתב היד של הארי פוטר משום שראית אותו על מבחן החובה של משרד הקסמים שבדקת.

אתה קורא לדראקו מאלפוי 'הקונסטלציה' משום שאתה יודע שהארי פוטר מתעניין באסטרונומיה ואתה קוסם ואתה למדת אסטרונומיה ושיננת את שמות כל הקונסטלציות. אבל זה לא הקוד הטבעי שהארי פוטר ישתמש בו כדי לתאר לעצמו את דראקו מאלפוי, זה יהיה 'השוליה'.

אתה קורא לפרופסור קווירל 'הצופה בכוכבים' ואומר להארי פוטר לעזור לו.

אתה יודע שאוכל-חיים זה המונח ל-'סוהרסן' בלחשננית ואתהמצפה שהארי פוטר יחשוב על ההילאים כעל כאלה שמשתפים איתם פעולה. מצפה שהארי פוטר יחשוב על ההילאים כעל כאלה שמשתפים איתם פעולה.

אתה מקודד את 6:49 בתור 'שש', ושבע בריבוע' משום שקראת ספר פיזיקה מוגלגי שהארי פוטר נתן לך.

מי אתה, אם כך?

הארי שם לב שהנשימה שלו הואצה, ובפרץ של דופק, הארי האט את נשימתו שוב, פרופסור קווירל צופה בו.

מה אם היפותטית פרופסור קווירל הוא המתכנן והוא זייף את ההודעה של הארי זה הסביר את ההגעה של כל חמש הקבוצות כל הסינכרון המתואם של הקומדיה ואז פרופסור ספראוט פשוט נשלטה כדי לתת לפרופסור קווירל יכולת הכחשה לתת לו להאשים מישוהו אחר בלחש הזיכרון המזויף אחרי שהאבק ישקע אבל

אבל למה שפרופסור קווירל יסכן את הברית השברירית שיש להארי עם דראקו באמצעות ההפללה בניסיון לרצח

(שפרופסור קווירל 'איתר' ו-'עצר' על ידי עיקוב שהטיל לכאורה על דראקו)

למה שפרופסור קווירל יהרוג את הרמיוני

(אם הניסיון הראשון שלו להרחיק אותה לא עבד)

אם פרופסור קווירל הוא הנבל אז יכול להיות שהוא שיקר בכל מה שאמר על הורקרוקסים ואולי זה בכלל לא צירוף מקרים שהדבר היחיד שיכול להציל את חייו הוא הדרך שיכולה להחיות את אדון האופל מה אם אדון האופל אירגן גם את זה איכשהו

(יום אחד דייוויד מונרו נעלם במסתוריות, נחשב כמת מידידיו של אדון האופל)

אינטואיציה נוראה שטפה את הארי, משהו נפרד מכל ההיסקים שעשה עד כה, אינטואיציה שהארי לא היה מסוגל לנסח במילים; אלא שהוא והמורה להתגוננות היו דומים מאוד במובנים מסוימים, ולזייף הודעה מהעתיד זו בדיוק מסוג השיטות היצירתיות שהארי עצמו עשוי היה להשתמש בהן כדי לעקוף את כל ההגנות של מטרה

-

ואז הארי הבין לבסוף מה שהיה אמור להיות ברור מההתחלה.

פרופסור קווירל חכם.

פרופסור קווירל חכם באותה צורה כמו הארי.

פרופסור קווירל חכם בדיוק באותה הצורה כמו הצד האפל המסתורי של הארי.

אם צריך לנחש מתי הילד-שנשאר-בחיים רכש את הצד האפל המסתורי שלו, הניחוש המתבקש יהיה בלילה של ה-31 באוקטובר, 1981.

1

1

ופרופסור קווירל ידע סיסמה שבלטריקס בלק חשבה שזיהתה את אדון האופל והנוכחות שלו גרמה לתחושת אבדון אצל הילד-שנשאר-בחיים והקסם שלו עשה אינטראקציה הרסנית עם זה של הארי והלחש האהוב עליו היה אבדה קדברה ו ו ו 1-

ההבנה שטפה את הארי כמו סכר עצום שנפרץ, משחרר את כל המים שלו, מתרסק דרך התודעה שלו כמו שיטפון חסר מעצורים ששטף הכל הצידה.

יש רק מציאות אחת שמייצרת את כל התצפיות הללו.

אם תצפיות שונות מצביעות לכיוונים לא תואמים, זה אומר שההשערה האמיתית היא אחת שעוד לא חשבת עליה.

ובמקרים כאלה, כשאתה חושב לבסוף על ההשערה הנכונה, הכל מסתדר מאחוריה, מעבר להכחשה או לאימה, תולש כל ספק וכל רגש שעשוי לעמוד בדרכה.

- ואז 'דייוויד מונרו' ו-'לורד וולדמורט' היו רק אדם אחד ששיחק בשני הצדדים של מלחמת הקוסמים וזו הסיבה שמשפחת מונרו נהרגה לפני שהספיקו לפגוש את 'דייוויד מונרו' בדיוק כמו שמודי חשד -

המציאות קרסה למצב ידוע יחיד, מצב-עניינים קוהרנטי אחד שייצר בצורה קומפקטית את קבוצת התצפית.

הארי לא קפץ, לא שינה את נשימתו, ניסה לא להפגין שום סימן לאימה ולכאב ששטפו את תודעתו.

האויב היה מאחוריו, צופה בו.

"בסדר", אמר הארי בקול רם, ברגע שהעז לבטוח שקולו יישמע רגיל. הוא המשיך להביט בגופים, מסתיר את פניו מפרופסור קווירל, משום שהארי לא בטח בפניו שלו. הארי הרים שרוול לנגב את הזיעה שעל מצחו, מנסה לגרום למחווה להיראות סתמית; הארי לא היה יכול לשלוט בזיעה שלו, או בפעילות ליבו המהירות. "בוא נלך להשיג את אבן החכמים."

כל מה שהארי צריך הוא רגע אחד של הסחת דעת מתישהו בדרך כדי להשתמש במחולל-הזמן שלו.

לא הייתה תשובה מאחוריו.

השתיקה התארכה.

לאט, הארי הסתובב.

פרופסור קווירל עמד זקוף ומחויך.

בידו של המורה להתגוננות הייתה צורה ממתכת שחורה שכוונה לעבר השרביט של הארי, מוחזקת באחיזה הבטוחה של מישהו שידע בדיוק כיצד להשתמש באקדח חצי-אוטומטי.

פיו של הארי היה יבש, אפילו שפתיו רעדו מרוב אדרנלין, אבל הוא הצליח לדבר. "שלום, לורד וולדמורט."

פרופסור קווירל הטה את ראשו בהסכמה, ואמר, "שלום, טום רידל."